

TÓTH SÁNDOR

Egykor-volt lantos siralmas éneke

Nagy Gáspár emlékének

*ide telepedtünk csillag árnyékába
őshordák nádasok szűkülő honába
leláncolt lelkek nyögve-sem szólása*

*az a süket végzet – tereli kordába
mert itt a védgyepű rég feladta harcát
– arctalan-fehéren az ígért szabadság*

szakad ránk mezőnkben szabadrab-kórság

*jaj ti Kárpátoknak megalvadt bércei
napfényt is rejtető nagy kövületei
rejtitek azoknak gátszakasztó nyomát
kiknek Árpád lelke akkor otthont talált*

*itt vagyunk megbújva zörgő nádasokban
még az sem tér elő akinek lova van
megkukult szívverés – ritmustalan idő
amott Gyergyó felett vérsávós a felhő*

*én csak tépem magam négyfal-magányomban
csak Írást forgatván bodzásult napokban
hold kél arcom nyomja hidegítő ere
morajos láng helyett fagyos tél tengere*

*hullámszik hullámszik – merre tart hajója
idegen partokon lesz szabadítója*

Szétdúlt hídjait felhozza

Tükre látó fellegeknek
míg fölöttük napfokán hol
estbe vándorolnak – lob-
ban fel a vándor-csillag

Megjelennek mind a tóban
szerteszórva percet-órát
és a mozgás-tér zenéje
táncoltatja egy csokorba
habos szegfűk lánysorát

Tücskök cikád-versengése
forgó árnyéka a szemnek
hangok kéklő ívszögébe
fáknak megcsapolt erébe

Köröttük kő-porlasztóként
megjuhászodva a tájék
széthullt hídjait felhozza
Tómélyből az éden-látást
felleg és víz párbeszédét

Köztük halak fénysiklása
úszó hárttyák karmazsinja
Szó a szóitalanba zárva
Hanyatt fordítva a völgyet
hogy a mélyebb még uralja
szülőjét a gyötrött földet

Est-koldus ruhájú víznek
homlokán a váltó-csillag
úszik már az éj szakára
Halak kosárkája függve
míg a rétre hurkoltan
fény csordogál